

Sygn. akt VI A Ca 1187/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Ewa Śniegocka

Sędzia SA – Agata Zajac

Sędzia SA – Teresa Mróz (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Katarzyna Kędzierska

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w P.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w W.

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 30 maja 2012 r., sygn. akt XVII AmC 4990/11

uchyla zaskarżony wyrok, znosi postępowanie w zakresie posiedzenia z dnia 30 maja 2012r. i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Warszawie – Sądowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI A Ca 1187/12

UZASADNIENIE

(...) w P. wniosło przeciwko (...) Sp. z o. o. w W. pozew o uznanie postanowienia o treści „Decyzja Komisji w przedmiocie reklamacji jest ostateczna i wiążąca” zawartego we wzorcu umowy za niedozwolone i zakazanie wykorzystywanie go w obrocie z konsumentami. W ocenie ;powoda postanowienie to stanowi niedozwoloną klauzulę wobec tego, że wprowadza konsumentów w błąd odnośnie możliwości skierowania danego sporu pod rozstrzygnięcie przez sąd powszechny.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa.

Wyrokiem z dnia 30 maja 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał powyższą klauzulę zawartą w paragrafie 10 ust. 5 Regulaminu Loterii Promocyjnej (...) stanowiącego wzorec umowy, za abuzywną i zakazał jej stosowania rozstrzygając o kosztach postępowania.

Sąd Okręgowy uznał, że zaskarżona klauzula stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385 ind. 1 § 1 k.c.

Zakwestionowane postanowienie nie jest postanowieniem uzgadnianym indywidualnie przez pozwaną z konsumentem, a w każdym razie pozwana nie wykazała, by było ono wynikiem takich uzgodnień. Ponadto zaskarżona klauzula nie dotyczy głównych świadczeń stron

Oceniając przedmiotową klauzulę w kontekście kształtowania praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami rażąco naruszając jego interesy, sąd Okręgowy wskazał, że w jego ocenie przeciętny konsument po zapoznaniu się z treścią przedmiotowego postanowienia regulaminu uzna, że nie przysługuje mu prawo dochodzenia swych roszczeń przed sądem. Rozwiązanie takie jest dla konsumenta mylące i może go wprowadzać w błąd odnośnie przysługujących mu uprawnień. Zdaniem Sądu Okręgowego istotne jest, że powoduje to naruszenie zasady zaufania i respektowania konsumenta jako jednostki słabszej. W ocenie Sądu zarówno konsument świadomy jak i ten niewydukowany może zostać zdezorientowany sformułowaniami wynikającymi z regulaminu. Bez tego postanowienia regulaminu pozycja konsumenta z pewnością będzie lepsza, bowiem nie będzie wprowadzała klienta pozwanej w błąd.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła pozwana. Zaskarżając wyrok w całości zarzuciła Sądowi Okręgowemu naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie tj. art. 233 § 1 k.p.c., art. 87 k.p.c. w zw. z art. 87 k.p.c. w zw. z art. 67 k.p.c. prowadzące w konsekwencji do nieważności postępowania, art. 328 § 2 k.p.c. oraz naruszenie przepisów prawa materialnego: art. 385 ind. 1 § 1 k.c., art. 5 k.c.

W konkluzji apelacji pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej jest zasadna o ile zmierza do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania z tym, że nie w oparciu o argumentację przedstawioną w apelacji.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w sprawie zachodzi nieważność postępowania, jednak nie z przyczyn wskazanych przez apelującą.

W sprawie niniejszej w dniu 17 maja 2012 r. odbyła się rozprawa, na której doszło do jej zamknięcia. Sąd odroczył publikację orzeczenia do dnia 30 maja 2012 r. W tym też dniu został ogłoszony wyrok z podaniem zasadniczych motywów rozstrzygnięcia (k. 34 – protokół publikacji).

Z akt sprawy wynika, że sąd rozpoznający przedmiotową sprawę orzekał w składzie jednego sędziego, który został delegowany do orzekania w sądzie okręgowym z sądu rejonowego na podstawie delegacji z dnia 9 marca 2012 r. Delegacja udzielona przez Ministra Sprawiedliwości na podstawie art. 77 § 1 pkt 1 i art. 46 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, upoważniała sędziego do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w Warszawie z prawem przewodniczenia w sprawach rozpoznawanych przez ten sąd w pierwszej instancji w składzie jednego sędziego na okres od 15 marca 2012 r. do 14 września 2012 r. **w wymiarze jednej sesji w miesiącu.** Jak wynika z informacji udzielonej przez Przewodniczącego XVII Wydziału Ochrony Konkurencji i Konsumentów Sądu Okręgowego w Warszawie sędzia, pod przewodnictwem której rozpoznawana była niniejsza sprawa nie posiadała delegacji, w oparciu o którą po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2012 r. upoważniona była do ogłoszenia wyroku w dniu 30 maja 2012 r.

Należy zwrócić uwagę na stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w wyroku z dnia 11 lipca 2012 r. w sprawie II CSK 717/11, zgodnie z którym wszystkie czynności jurysdykcyjne sędziego delegowanego do innego sądu, podjęte w tym sądzie, muszą mieścić się w czasie delegacji sędziego określonym w zarządzeniu prezesa. Czynności podjęte

przez tego sędziego przed czasem delegacji lub po jego upływie nie mają podstawy prawnej i są czynnościami sędziego niewłaściwego, dokonany poza kompetencją oraz obszarem jurysdykcji. W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Najwyższy wskazał, że delegowanie na podstawie art. 77 § 8 u.s.p., umożliwiające czasowe przenoszenie sędziego do innego sądu (na inne miejsce służbowe), oznacza niewątpliwie upoważnienie do pełnienia wszystkich obowiązków sędziowskich we wskazanym sądzie, w czasie określonym w zarządzeniu o delegowaniu. Delegowanie obejmuje zatem uczestniczenie w rozprawie (posiedzeniu), naradzie, wydaniu wyroku i ogłoszeniu wyroku lub postanowienia co do istoty (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2006 r., I CSK 87/06; z dnia 17 kwietnia 2008 r., I CSK 500/07 - niepubl.). Zgodnie z treścią art. 326 § 1 k.p.c. ogłoszenie wyroku powinno nastąpić na posiedzeniu, na którym zamknięto rozprawę. Jednakże w sprawie zawilej sąd może odroczyć ogłoszenie wyroku na czas do dwóch tygodni. Wówczas daty rozpoznania sprawy i wydania wyroku będą różne. Zgodnie z art. 324 § 1 k.p.c. sąd wydaje wyrok po niejawnym naradzie sędziów, która obejmuje dyskusję, głosowanie nad mającym zapaść orzeczeniem i zasadniczymi powodami rozstrzygnięcia oraz spisanie sentencji. Sentencję wyroku podpisuje cały skład sądu. Wszystkie te czynności muszą być dokonywane przez sędziów, przed którymi odbyła się rozprawa poprzedzająca bezpośrednio wydanie wyroku (art. 323 k.p.c.). Jedynie w odniesieniu do ogłoszenia orzeczenia, które wprawdzie nie jest czynnością składającą się na wyrokowanie w ścisłym tego słowa znaczeniu, ale stanowi kreatywny element wydania wyroku w jego szerokim znaczeniu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2005 r., I CK 298/05, OSNC 2006, Nr 9, poz. 152 oraz uchwałę z dnia 22 lutego 2007 r., III CZP 160/06, OSNC 2008, Nr 1, poz. 7), w art. 326 § 2 k.p.c. dopuszcza się wyjątek dokonania odroczonego ogłoszenia orzeczenia przez przewodniczącego lub sędziego sprawozdawcę.

Tymi, między innymi, względami kierował się Sąd Najwyższy przyjmując w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 24 maja 2012 r. (III CZP 77/11, niepubl.), że delegowanie sędziego przez prezesa sądu apelacyjnego - na podstawie art. 77 § 8 i 9 ustawy u.s.p. - do pełnienia obowiązków w innym sądzie nie upoważnia tego sędziego do ogłoszenia, po upływie okresu delegacji, wyroku wydanego z jego udziałem. Wyrażone w uchwale stanowisko odnosi się także do wydania wyroku tj. podjęcia rozstrzygnięcia i podpisania sentencji przez sędziego delegowanego po upływie okresu delegacji, które w aspekcie czasowym i co do zasady w aspekcie osobowym pokrywa się z aktem ogłoszenia wyroku

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powyższej uchwały wskazał, że jest oczywiste, że jeżeli delegacja sędziego biorącego udział w rozprawie i posiedzeniu, na którym odroczone ogłoszenie wyroku, nie obejmowała okresu po odbyciu rozprawy i jej zamknięciu, sędzia ten nie mógłby już dokonać jakiegokolwiek czynności jurysdykcyjnej, tj. nie tylko nie mógłby podpisać sentencji, ale także nie mógłby brać udziału w dodatkowej naradzie, uzgadniać rozstrzygnięcia jego motywów itp. Gdyby tej czynności dokonał, doszłoby do naruszenia przepisów o składzie sądu, a w konsekwencji do nieważności postępowania, jest bowiem oczywiste, że sąd powinien być należycie obsadzony aż do chwili ogłoszenia wyroku.

Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 listopada 2009 r. w sprawie III KK 188/09, zgodnie z którym uczestniczenie w wydaniu i ogłoszeniu wyroku jest pełnieniem obowiązków sędziego, zatem, gdy obowiązki te pełni sędzia innego sądu niż właściwy, musi być do tego uprawniony w drodze delegacji. Warunek ten nie jest zachowany, gdy wydanie wyroku następuje w innym dniu niż określony w delegacji.

W przedmiotowej sprawie sędzia delegowana do orzekania w sprawie upoważniona była do orzekania w wymiarze jednej sesji w miesiącu. Sesja ta miała miejsce w dniu 17 maja 2012 r. Skoro zatem ogłoszenie orzeczenia w sprawie nastąpiło w tym samym miesiącu - w dniu 30 maja 2012 r. uznać należy, że delegacja udzielona sędziemu nie obejmowała sporządzenia, podpisania sentencji wyroku i jego ogłoszenia. Wobec powyższego uznać należało, że postępowanie w zakresie posiedzenia w dniu 30 maja 2012 r. dotknięte jest nieważnością w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c., co skutkuje uchyleniem zaskarżonego wyroku, zniesieniem postępowania w zakresie posiedzenia w dniu 30 maja 2012 r. i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze, sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku. O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 108 § 2 k.p.c.